

Dík štěstěně, která je mi většinou příznivě nakloněna, jsem v prázdném oddělení pařížského rychlíku sám. Dobře čalouněná sedadla, pohodlné opěry pro lokte, podložky pro nohy – a to vše mám k dispozici zcela sám. Vskutku šťastná náhoda – vždyť postačí jenom se podívat do sousedních oddělení, přeplněných cestujícími, zavazadly a se vzduchem hustým tabákovým kouřem.

Raději jsem zatáhl záclony a zhasl světlo, pohodlně se uložil a připravil jsem se odrazit každý nápor z chodbičky. K tomu, abych vzbudil dojem pouze dočasné nepřítomnosti spolucestujících, mám bohužel k dispozici pouze nepromokavý plášť a docela malý kufr. A také začínám pociťovat výčitky svědomí, vždyť takto blokuji sedm míst, která sám nemohu obsadit. A tak raději zase rozsvítím – ale záclony nechávám zatažené. Myslím si, že budeme-li tři, čtyři, budeme moci odolávat náporu dalších cestujících s větší logikou. Skulinkou nahlížím do chodbičky a čekám na případné spolucestující, kteří by mi byli co nejméně na obtíž. Nejraději bych dal pochopitelně přednost několika půvabným dívkám.

Vlak zatím ještě neopustil milánské nádraží. Chce se mi děsně spát. Do Paříže to bude trvat ještě celou noc a já již mám za sebou cestu až z Palerma. V honbě za volnými místy zatím procházejí chodbou jen samé nesympatické typy a já nemám chuť na to, sdílet oddělení právě s nimi. Nakonec netrpělivě opět světlo zhasnu – k čertu s galantností! A bez dalších výčitek se pohodlně natáhnou – to je nádhera!

Náhle však energická ruka roztáhne dveře a dovnitř nahlédne ramenať průvodčí, snědý, s vyzývavým knírkem. Je překvapen, když vidí, že jsem v oddělení zcela sám, zatímco všude vedle je přeplněno.

Nerozumím, co mi říká. Obrátí se do chodbičky a něco zavolá. Nejprve vstoupí nějaký klacek a posadí se naproti mně. Můj nos odmítá nepříjemný pach, který kolem sebe rozšiřuje. Za ním, v čele zástupu ratolestí a kupy zavazadel vstupuje sicilská matrona s mastnými vlasy, trudovitým obličejem, která páchne ještě výrazněji. V náručí drží svého nejmladšího. Donutí mne, abych ji pomohl uložit zavazadla, kterých je nyní plné oddělení, a to další jsou ještě na chodbě. Konečně je uloženo všechno nahoře na poličkách a já si mohu zase klidně sednout. Protože je zima, matrona se přes mne energicky nahne a přirazí dveře, aniž by ji napadlo zeptat se mě, zda s tím souhlasím.

Vedle mě vtěsná svou největší dceru, která již téměř spí. Je to vytáhlá holka tmavé pleti s dlouhými, černými vlasy, nepořádně spletenými do copu, ze kterých vychází pach ztuchlého olivového oleje. Pokládá hlavu na opěradlo a hned upadá

do spánku. Matrona, když usadila všechny své ratolesti, se spokojeně uvelebí v druhém koutě. Zřejmě pociťuje potřebu svěřit se mi se všemi maléry a potížemi, které prožila. Moc jí nerozumím, využiji proto vhodné chvíle, kdy ostatní v oddělení již spokojeně oddychují, zhasnu světlo a dám chrápáním najevo, že ji již neposlouchám.

Dívka se po chvíli ve spánku zavrtí a pak si lehne pohodlněji – nyní spočívá tvář na mém stehnu. Její skrání mě hřeje, jako by mi všechny paprsky horského sicilského slunce pronikaly přes látku kalhot do stehen a podbřišku. Monotónní pohupování vlaku přispívá k tomu, že jsem vzrušen jako gymnazista, když se poprvé dotkne dívky. Využívám tmy a opatrně přesunu dívce hlavu tam, kde je její tlak nejúčinnější. Jde to snáze, než jsem očekával – těžko mohu posoudit, zda k tomu sama trochu nepřispěla.

Dík té horké, lehce se pohybující hlavě se mé vzrušení stává hmatatelnějším. Teď vlak zpomaluje a já se obávám, že když zastaví, budu muset svými stehny imitovat otřásání vagonu, abych neporušil iluzi a nepřišel o to, čeho jsem zatím dosáhl. Ale vlak opět zrychluje a pokračuje v jízdě – a pokračují i vzrušující doteky. Její ruka se ve spánku mimoděk přesune na má kolena, pak výše, až spočine právě na tom správném místě, a tam se sama pevně sevře. Neodvážím se protestovat, a tak ta malá využívá příležitosti, která se jí v jejích patnácti letech snad naskytna poprvé. Je třeba, abych i já nějak přispěl – rozepínám opatrně knoflíky, které jen stěží udržují v zajetí vzepjatou touhu, zasunu jí ruku dovnitř a ta se lačně sevře

kolem toho, co by klidně mohlo být zápěstím některé z jejích mladších sester. Ta čertice svírá svou kořist pevně a přímý dotek její vlahé pokožky mi otevírá naději, že se takto dostanu do země zázraků. Její druhá ruka sklouzává do jejího klínu a já mám dojem, že se pohybuje ve stejném taktu, jako by to, co svírá v levé ruce, bylo někde mezi jejími stehny. I já mám pocit, jako bych se pohyboval tam někde uvnitř ní. V jednom okamžiku mě napadne, že bych do ní skutečně mohl násilím proniknout, není však snadné znásilnit nezletilou v oddělení rychlíku uprostřed její rodiny a přímo pod nosem její matky, která nás možná od samého začátku bedlivě sleduje, aby ve vhodný okamžik zakročila a pak ze mne mámila peníze za to, že bude mlčet. U těch lidí ze Sicílie nikdy nevíte... A pak, neodvažuji se pohnout také proto, že by každý pohyb mohl vyvolat explozi mého nahromaděného vzrušení. A s tím nespíchám, vždyť pro svůj požitek nemůžeme stejně dělat nic jiného a bylo by hloupé ukončit předčasně to, co nás oba baví.

Dívka od chvíle, kdy mi poprvé sevřela žalud v dlaní, ani na okamžik nepovolila. Podle náhlého křečovitého chvění prstů svírajících úd poznávám, že její rozkoš vyvrcholila.

Napadne mne, že i já bych mohl dojet do cíle, kdybych své vzrušení trochu přiživil tím, že bych si pohrával s jejími ňadry. To není špatný nápad! Nejdřív jí svou ruku položím na rameno, a když se nic neděje, vklouznu dlaní na její mladičká prsa. Sevřu jedno ňadro... a dívka se probudí, prudce vytrhne ruku s mých kalhot a vlepí mi políček...

Copak jsem mohl tušit, že spí opravdu?

Nyní již opět usnula. Abych nějak ulevil svému neukojenému napětí, počínám vzpomínat na Sexii. Jako bych již cítil její intimní vůni – a mezi mýma nohama mi narůstá opravdová Eiffelova věž, ne snad ta maličká, jakou si turisté připínají na klopou jako suvenýr, ale skutečně velký model pro bohaté turisty, určený k postavení na stůl nebo do vitríny.

Sexie na mě čeká na pařížském nástupišti. Musím vám ji představit: není ani velká, ani tlustá, ani hubená. Nechci vám tvrdit, že se podobá té či oné filmové hvězdě, je nekonečně lepší. Asi to nejlépe vystihnu, když vztyčím palec a prohlásím: „Je taková!“

Z toho byste měli pochopit, že Sexie je právě taková, po jaké potají toužíte ve svých nejtajnějších myšlenkách, v horečnatém snu, že má všechny rysy ženy, jejímž byste si přáli být milencem. Jejích třicet let slouží jen k určení její identity – vypadá nejspíš tak na dvacet. Za to vděčí Sexie tomu, že pravidelně provozuje gymnastiku – jedině té je věrná. Kdyby se nemohla oddávat tomuto náboženství těla, jistě by z toho onemocněla.

Sexie se vyznačuje nesmírným půvabem, neuvěřitelnou krásou, obrovskou přitažlivostí ženy, která ví, co potřebuje.

Někteří ji s příhanou označují za nymfomanku. To jsou však ti věční žárlivci, neschopní a nemohoucí, kteří ve všem hledají zlo, špatnost. To jsou názory zakyslých, politováníhodných, nenapravitelných pokrytců.